

MEGAN GOLDINOVÁ

ÚNIKOVÁ HRA



VÍTEJTE V ÚNIKOVÉ HŘE.

VÁŠ CÍL JE PROSTÝ.

DOSTAŇTE SE VEN ŽIVÍ.



MLADÁ FRONTA

Úniková hra

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading



MLADÁ FRONTA

Megan Goldinová

Úniková hra – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.



MEGAN GOLDINOVÁ

ÚNIKOVÁ HRA

MEGAN GOLDINOVÁ

ÚNIKOVÁ HRA

VÍTEJTE V ÚNIKOVÉ HŘE.

VÁŠ CÍL JE PROSTÝ.

DOSTAŇTE SE VEN ŽIVÍ.

MLADÁ FRONTA

Přeložil Tomáš Bíla

Text Copyright © Megan Goldin, 2018

Translation © Tomáš Bíla, 2020

First published by Penguin Random House Australia Pty Ltd. This edition published by arrangement with Penguin Random House Australia Pty Ltd.

ISBN 978-80-204-5631-1 tištěná kniha

ISBN 978-80-204-5787-5 ePub

ISBN 978-80-204-5789-9 Mobi

ISBN 978-80-204-5788-2 PDF

„Vybojovat sto bitev a stokrát zvítězit není umění.
Vrcholem dokonalosti je podmanit si nepřítele bez boje.“

Sun-c', Umění války

PROLOG

Byl to Miguel, kdo ve 4:07 toho mrazivého nedělního rána zavolal na tísňovou linku. Mladý člen ostražy mluvil rozechvělým hlasem a svůj strach maskoval domýšlivou nonšalancí.

Miguel měl před sebou slibnou kariéru kulturisty, ale pak si při práci ve skladišti pochroumal záda při zdvihání beden. Pořád byl svalnatý, měl tmavé vlasy a dolíček na bradě. Teď pracoval jako noční hlídač ve vysoké kancelářské budově, která byla těsně před dokončením. Měl za sebou půlku směny, když se to stalo.

Angela zaslechla první výkřik. Miguel neslyšel nic. Ležel na zádech na kožené pohovce v budoucí recepci a nechal si ho kouřit.

„Co to proboha bylo?“ vyjekla Angela. Když Miguel otevřel oči, už si rozčileně stahovala vyhrnutý elastický top a rovnala minisukni.

„Angelo, kotě,“ snažil se ji zadržet, protože ho ten nečekaný zvrát dost rozladil. „Co to děláš? Ještě jsme neskončili.“

„To si piš, že jsme skončili. Říkal jsi, že tady nikdo není.“

Miguel se nechápavě rozhlédl kolem. Do prázdné vstupní haly pronikala okny a skleněným stropem záře silných světlometů na jeřábu. Místnosti vévodil dlouhý pult ze světlého dubového dřeva kombinovaného se světle zeleným sklem a zbytek rozlehlého prostoru zabírala kožená křesla a pohovky, rozestavěné do několika shluků.

„Neboj se, zlato. Jsme tady sami,“ zašeptal hlubokým hlasem. „Ještě to tady nezkolaudovali. Otevírat se to bude za pár měsíců. Kromě nás tady teď fakt nikdo není.“

„Tak co to bylo za křik?“ Angela vklouzla nohama v punčochách do černých lodiček na vysokém podpatku a prsty s karmínově nalakovanými nehty si upravila vlasy.

V tu chvíli – když už i Miguel vnímal zvuky kolem, a ne jen to, co se dělo v jeho rozkroku – zazněl další výkřik. Odrážel se od světlé mramorové podlahy a rezonoval prostorem, až z toho mrzla krev v žilách.

„Do háje! Co to sakra je?“ Vyskočil z pohovky a rychle si zapínal kalhoty. Modrou košili svého stejnokroje si pozapínal tak rychle, že dva knoflíčky úplně vynechal a na hrudi mu zůstala doširoka rozhalená.

„Hele, fakt nevím, co se tady děje,“ řekl a pohledem těkal po stinných zákoutích recepcce. „Ale možná bys radši měla vypadnout, Angelo.“

„Moje řeč.“ Popadla kabelku a vztekla si ji přehodila přes rameno.

„Zavolám ti,“ slíbil jí Miguel.

„Nečekej, že ti to zvednu,“ zamumlala, když se k němu otáčela zády.

„Počkej, Ange!“ Neochotně se ohlédla, jednu ruku založenou v bok. „Udělej pro mě něco. Nikomu neříkej, že jsi tady byla, jo? Kdyby se na to přišlo, tak mě odsud stoprocentně vyrazej. A já tu práci potřebuju.“

„Zasloužil bys, aby tě vyrazili, Migueli. Nevím, o co ti šlo, žes mě sem vytáh, ale tohle divadýlko ti fakt nežeru. Mělo mě napadnout, že to je nějaká bouda.“

„Přísahám, že jsem nevěděl, že tady někdo bude. Fakt mě to mrzí, jasný?“

Spatřila v jeho očích upřímnou lítost. „Tak uvidíme, kdy zas budu mít čas, Migueli.“

Když vyrazila ke dveřím, jehlové podpatky jejích lodiček hlasitě zacvakaly na mramoru. Miguel pozoroval kolébavé pohyby její zadnice, dokud nedošla k autu zaparkovanému v ohybu příjezdové cesty.

Žádný další výkřik už nezazněl. Miguel přemýšlel, jestli by se neměl vypravit na obhlídku budovy. Ve vstupní hale panoval naprostý klid. To hluboké ticho vlastně všechno řešilo: Bylo naprosto jasné, že v budově kromě něj není ani noha. Stavební dělníci končili jako každý pátek v pět odpoledne a kvůli bezpečnosti se při odchodu všichni řádně odhlásili. Lidé z developerské společnosti, kteří si tady zřídili provizorní kancelář, aby budovou mohli provádět zájemce o pronájem, tu o víkendy nebývali. Do pondělka patřila budova jenom bezpečákům. Dvěma na každou směnu. Jenomže dneska v noci tu byl jenom Miguel.

Když zjistil, že jeho kolega Sanchez se dneska neukáže, přemluvil Angelu, aby mu v práci dělala společnost. Večer šla s kamarádkami tancovat do Bonja, což byl shodou okolností právě ten klub, ve kterém se s Miguelem seznámili, ale ve tři ráno přijela za ním, dost veselá po několika panácích vodky a rozjetá z několika hodin tancování na hip-hop a latinu.

Angela na Miguela už delší dobu naléhala, aby jí ukázal budovu, kde pracuje. Studovala design a obdivovala práci slavného dánského architekta, který komplex projektoval. Ten člověk, jakési zázračné dítě světové architektury, vytvořil budovu plnou kontrastů: futuristickou, ale zároveň útulnou, minimalistickou, přitom však luxusní.

Miguel měl zakázáno chodit na recepci, pokud by neměl podezření, že se tam něco děje, ale ve skutečnosti tam trávil dost času. Měkká kožená pohovka byla o hodně pohodlnější než staré lehátko ve stavební buňce, kde měli hlídači trávit čas mezi obchůzkami. Dobře věděl, že kamerový systém v budově ještě není zapojený, takže nehrozí, že by mu na to někdo přišel.

Celé staveniště bylo obehnané plotem s ostnatým drátem. Z příjezdové cesty působila budova dojmem, že je dostavěná. Vedla k ní asfaltka lemovaná mladými javory v kontejnerech a vstupní hala byla plně vybavená a zařízená nábytkem, aby

zapůsobila na potenciální nájemce, kteří si přijížděli prohlédnout kancelářské prostory.

Druhá výšková budova, obrácená směrem k East River, vypadala už na první pohled jako staveniště. Zvenčí ji dosud zakrývalo lešení a nově osazená okna byla ještě polepená modrou ochrannou fólií. Na rozbahněném prostranství kolem stály kontejnery plné stavebního materiálu rozházené jako barevné kostky lega, parkovaly tu buldozery a uprostřed se tyčil jeřáb.

Uvnitř ve vstupní hale tlumeně zářil dlouhý pult, ve kterém byly dovedně ukryté světelné pásy. V koutě, kde se do budoucna počítalo s malou kavárničkou, byly stohy ve fólii zabalených židlí a stolků, o kousek dál ze stěny vystupovala umělá skála s vodopádem a jezírkem, ovšem zatím bez vody.

Celý komplex představoval v plánech developera jen první krůček k výstavbě celé nové finanční čtvrti na břehu řeky. Na místě starých skladišť tu měly vyrůst kanceláře, byty i restaurace, všechno ve špičkové kvalitě.

Angela byla okouzlená skleněným atriem vstupní haly, které ostře kontrastovalo se syrovým obkladem stěn z přírodního kamene, a Miguel jí hrdě dělal průvodce. Pak se společně natáhli na koženou pohovku, dívali se na hvězdnou oblohu nad sebou a pomalu se začali oddávat něžností.

Jenže pak se to všechno pěkně podělalo. Zrovna když to začínalo být zajímavé, Angela se k smrti vyděsila a utekla, a Miguel se začal bát, že už s ním nebude chtít nic mít.

V hrobovém tichu sám sebe ujišťoval, že to, co prve považovali za křik, bylo jen sténání konstrukce jeřábu pod nápořem větru. Od té doby, co Angela odjela, už nezaslechl ani pípnutí, což jeho teorii potvrzovalo. A tak se rozhodl, že jednoduše znovu zamkne dveře, kterými vešli dovnitř, a na celou tu nepovedenou noc prostě zapomene.

Zrovna když uhlazoval kožený potah pohovky, na níž spolu leželi, zaslechl ostré třesnutí. Rozlehlo se celou budovou jako prásknutí biče ještě chvíli mu doznívalo v uších. Následovalo

ticho dost dlouhé na to, aby sám sebe v duchu ujistil, že si s ním jenom pohrává jeho unavená mysl.

Pak zazněly další dvě rány. Tentokrát už nepochyboval, že to jsou výstřely. Padl na zem a zavolal na tísňovou linku. Třásl se hrůzou, že ten, kdo střílel, se zanedlouho objeví ve vstupní hale, ale při hovoru s operátorem se stejně snažil chovat, jako by to pro něj byl denní chleba.

„Někdo nám tady dělá neplechu,“ řekl mu poté, co nahlásil adresu budovy. „Měli byste sem poslat policajty.“

Z toho, jak klidně a odměřeně mu operátor odpovídal, měl pocit, že jeho žádosti vyhoví, až si objedná pizzu.

Zatímco čekal na příjezd policejní hlídky, srdce mu bušilo jako zvon. „Ty srabe,“ nadával si v duchu, když se krčil za pohovkou. Zakryl si pusku rukávem košile, aby ztlumil svůj přerývaný dech. Báł se, že by na sebe mohl střelce upozornit.

Když halu ozářily modravé záblesky policejního majáku, zaplavila ho obrovská úleva. Sebral se a vyšel ven na příjezdovou cestu, aby si s policisty promluvil.

„Tak co se tu děje?“ zeptal se postarší důstojník s pupkem přetékajícím přes opasek, když vystoupil z místa spolujezdce.

„To kdybych věděl,“ odfrkl si Miguel. „Zaslechl jsem výkřik. Odněkud zevnitř budovy. A potom rány – přísahal bych, že to byly výstřely.“

„Kolik výstřelů?“ zeptal se mladší policista, který předtím řídil, a soustředěně přitom žvýkal žvýkačku.

„Dva, možná tři. A od té doby ticho.“

„Je tady kromě vás ještě někdo?“ Tváře staršího policisty pokrýval hustý černý plnovous, takže nebylo poznat, jaký má vlastně výraz.

„Dělníci skončili v pátek odpoledne. Přes víkend tu není ani noha. Jenom já. Dělán tu nočního hlídače.“

„Tak proč si myslíte, že tady někdo střílel?“

„Slyšel jsem hlasitou ránu. Fakt to znělo jako výstřel. A pak ještě dvě další. Bylo to někde nahoře v budově.“

„Možná tam někde spadlo nějaký nářadí,“ prohlásil mladší policista, který si se zakloněnou hlavou prohlížel vysokou stavbu. „Co myslíte?“

Miguel zrudl a chvíli přemítal, jestli je opravdu možné, že zpanikařil pro nic za nic. Společně s policisty se vrátil do vstupní haly, ale už si nebyl tak jistý, jako když volal na tísňovou linku. „Ale vážně bych přísahal, že to byly –“ Najednou zmlkl, protože všichni zaslechli nezaměnitelný zvuk pohybuujícího se výtahu.

„Neříkal jste, že tady kromě vás nikdo není?“ ozval se starší policista.

„Taky že není.“

„Skoro bych řekl, že je,“ řekl ten mladší. Všichni tři prošli vstupní halou ke krátké chodbě se vstupy do výtahů, kde blikající zelené světlo signalizovalo, že se jedna z kabin blíží. „Někdo sem jede.“

„Ale budova se otevírá až za několik týdnů,“ namítl Miguel. „Teď tady nikdo nemá co dělat.“

Policisté vytáhli z pouzder pistole a postavili se proti dveřím výtahu do střelecké pozice – rozkročení, lehce přikrčení, zbraně v sepjatých dlaních. Jeden z nich na Miguela mávl, aby se držel stranou.

Miguel poodstoupil. Zůstal stát u abstraktní kovové sochy, která byla zasazená do stěny poblíž slepého konce chodby.

Zaznělo tiché cinknutí. Kabina výtahu se zastavila.

Dveře se s tichým syčením otevřely. Jak se škvíra mezi nimi zvětšovala, Miguel ztěžka polknul. Natahoval krk, aby viděl, co se děje, ale policisté mu zacláněli ve výhledu a z vnitřku kabiny viděl jen úzký výřez.

„Policie!“ vykřikli oba muži jednohlasně. „Odhoď zbraň!“

Miguel se instinktivně přitiskl ke stěně. Trhnul sebou, když třeskle první rány. Výstřelů padlo několik, nepočítal je. V uších mu zvonilo tak silně, že si teprve po chvíli uvědomil, že policisté přestali střílet. Sklonili zbraně a něco křičeli, ale on jim nerozuměl ani slovo.

Viděl, jak ten mladší něco hlásí do vysílačky. Pohyboval rty, ale Miguel nedokázal rozeznat, co říká. Když se mu sluch konečně vrátil, zaslechl poslední část hlášení podaného žargonem newyorské policie.

Většinu z toho, co zaznělo, stejně nechápal. Pochopil „bez reakce“ a žádost o „houkačku“, kterou si vyložil jako požadavek na vyslání ambulance. Zahlédl potůček krve, který se plazil po mramorové podlaze, až na jednom místě začal vytvářet malé rudé jezírko. Opatrně postoupil o krůček blíž. Na stěnách výtahu spatřil cákance krve. Ještě jeden krok. Teď už viděl celou kabinu. A hned zalitoval, že si to nenechal ujít. Tolik krve v životě neviděl.

KAPITOLA PRVNÍ

VÝTAH

o 34 hodin dříve

Vincent dorazil jako poslední. Když procházel temnou vstupní halou, vlál za ním tmavý kabát. Ostatní tři postávali u jedné z kožených pohovek a čekali. Nevšimli si Vincenta, jak přichází. Postávali zády ke vchodu, zírali do svých mobilů, pročetli e-maily a tiše přemítali, proč byli v pátek večer na poslední chvíli svoláni na poradu do téhle odlehle administrativní budovy v jižním Bronxu.

Zatímco se k nim Vincent blížil, z dálky si je prohlížel. Posledních pár let spolu tahle čtveřice strávila spoustu času. Znal své tři kolegy snad ještě líp než sebe samotného. Znal jejich tajemství. I jejich lži. Bývaly okamžiky, kdy by mohl upřímně prohlásit, že nikdy v životě nikým nepohrdal tolik jako tímhle trojlístkem, a předpokládal, že oni to vidí úplně stejně. Jenomže se navzájem potřebovali. Jejich osudy byly už odedávna nerozlučně spjaté.

Sylvie se tvářila jako obvykle, čili mírně znuděně a otráveně. Vypadala jako kráska z titulní stránky a tmavě blond vlasy měla stažené do uzlu na temeni hlavy, aby jí ještě víc vynikly zelené oči. Vypadala docela jako modelka, kterou v mládí skutečně bývala, a pokud ji rozčilovalo, že ji neplánovaně odvolali na poradu ve chvíli, kdy měla balit kufry do Paříže, nedávala to na sobě znát. Koutky úst měla mírně zdvižené ve falešném úsměvu, který si v muži ovládaném odvětví už dávno navykla

nosit. Muži se mohli zcela beztrestně ušklíbnout nebo zamračit, ale od žen se očekávalo, že se budou na každého culit, ať si o něm myslí cokoli.

Po její pravici v uhlově černém obleku s bílou košilí a černou vázankou postával Sam. Strniště v jeho tváři mělo stejný světle hnědý odstín jako nakrátko zastřižené vlasy. Na tvářích se mu nadouvaly svaly, jak zatíнал zuby a snažil se překonat úzkost, jež mu svírala útroby. Takhle se cítil už od chvíle, kdy mu cestou sem do auta zavolala jeho manželka Kim. Byla bez sebe vzteky, že nestihne odlet na Antiguu, protože ho na poslední chvíli odvolali na nějakou poradu. Rozčilovala se, že je mu práce jako vždycky přednější než ona a děvčata.

Trochu dál od těch dvou stál Jules a cucal mátový bonbon, aby z něj nebyl cítit alkohol. Měl kolem krku elegantní víno-vo-modrou hedvábnou kravatu, která dávala vyniknout jeho ohnivým cikánským očím. Tmavé vlasy měl sčesané dozadu ve stylu filmových hvězd padesátých let. Obvykle popíjel vodku, protože nebyla cítit a nečervenaly mu po ní tváře, ale tentokrát měl jeho obličej sytě rudý nádech, který ho prozrazoval. V minibaru auta, které měl i s řidičem k dispozici, došla vodka, a tak se na cestě sem musel spokojit s whisky. V aktovce mu ještě cinkaly prázdné lahvičky.

Jak tak čekali na tu podivnou poradu, všichni propadali stejnému paranoidnímu pocitu, že byli do vzdálené kancelářské budovy povoláni proto, aby jim tady oznámili, že budou přeloženi a jejich kariéra v tichosti skončí, aniž by se to stalo námětem diskusí a spekulací u automatu na kávu na ředitelství firmy.

Přesně takhle by to sami udělali, kdyby byli v opačném postavení. Porada v pátek večer v odlehlé kanceláři, kde zazní nabídka na odstupné a dojde k podpisu dohody o mlčenlivosti.

Ve firmě se už dlouho mluvilo o tom, že se blíží velká vlna propouštění, a každý z nich si velmi dobře uvědomoval, že má na zádech terč. Mezi sebou o tom neprohodili ani slovo.

Sklápěli oči a soustředili se na displeje svých mobilů, aniž by si všímali, že jsou ve vstupní hale úplně sami. Ostatně ani cestou dovnitř nevěnovali jeřábu a lešení kolem budovy žádnou pozornost.

Sam si čekání krátil kontrolou zůstatku na svém bankovním účtu. Z pohledu na záporné číslo se mu udělalo ještě hůř. Zrovna ráno zaplatil účet za Kiminu kreditku. Jestli teď přijde o práci, půjde to postupně všechno do háje, jako když se na přehradě protrhne hráz. Snad by bez příjmů vydržel dva tři měsíce, ale pak by musel začít prodávat majetek, což by ho úplně zruinovalo. Byl zadlužený až po uši, ale něco z toho, co si za ty peníze pořídil, už by dnes prodal leda se ztrátou.

Když mu posledně přišel takhle vysoký účet za manželčinu kreditku, okamžitě jí snížil limit. Kim to zjistila v okamžiku, kdy jí na Madison Avenue neprošla platba 11 000 dolarů za kabelku Hermès, kterou si vybrala s kamarádkami. Byla vzteky bez sebe. Ten večer se příšerně pohádali a jemu nezbylo nic jiného než limit znovu zvýšit. Od té doby už její výdaje nijak nekomentoval a platil je. I když si kvůli tomu musel pořád dokola půjčovat a byl z toho neustále na infarkt.

Sam věděl, že Kim utrácí peníze jednak z nudy a jednak proto, aby si získala jeho pozornost. Stěžovala si, že jí vůbec nepomáhá s dvojčaty, a on jí musel připomenout, že kvůli péči o děti přijali chůvu. Vlastně tři chůvy. Za pouhé dva roky vystřídali tři chůvy, z nichž ta poslední před týdnem odešla s brekem, protože nedokázala dál snášet Kimino náladové chování.

Kim totiž nebyla nikdy s ničím spokojená. Když jí Sam koupil platinový náhrdelník, chtěla ho ve zlatě. Pokud ji vzal do Londýna, chtěla do Paříže. Když jí koupil BMW, chtěla Porsche.

Uspokojovat její ustavičné požadavky se dalo zvládnout, dokud se mu v práci dařilo, ale nedávno firma přišla o významného klienta a od Vánoc se šířily zvěsti, že bude nutná restrukturalizace. Všichni věděli, že to je eufemismus pro propouštění.

Sam vůbec nepochyboval, že ho Kim opustí, pokud už dál

nedokáže platit její životní styl. Požádá o svěření obou dcer do své péče a vychová je v nenávisti k otci. Odpustila mu většinu jeho přešlapů, dokonce se dokázala smířit i s občasnými zálety, ale jednu věc Kim neodpouštěla: selhání.

Byl to právě Sam, kdo jako první zaslechl blížící se kroky – chvatné dlouhé kroky muže, který jde pozdě na důležité jednání. Otočil se právě v okamžiku, kdy šéf došel až k nim. Na Vincen- tově ostře řezané bradě bylo znát, jak napětím zatíná zuby, a ramena měl na první pohled úplně strnulá. Přidal se k nim, ale neřekl ani slovo.

„Málem jsi to nestihl,“ poznamenala Sylvie.

„Na dálnici byla děsná kolona.“ Vincent se poplácál přes kapsu kabátu, jak to dělávají lidé, kteří teprve nedávno přestali kou- řit, a pak místo cigaret vytáhl pouzdro s brýlemi, nasadil si je a podíval se na zprávu, která mu přišla na mobil. „Všichni víte, o co se na téhle schůzce jedná?“

„Ten e-mail z personálního teda informacema úplně nepře- kypoval,“ řekl Sam. „A ty jsi psal, že musíme všichni povinně přijít. Že to má nejvyšší prioritu. Tak jsme všichni tady. Teď bys nám snad mohl prozradit, Vincente, co bylo tak důležité, že jsem kvůli tomu nemohl odletět na Antiguu?“

„Kdo z vás už se někdy účastnil nějaké únikové hry?“ zeptal se Vincent.

„To si ze mě děláš prdel, nebo co?“ vyjel na něj Sam. „Chceš mi říct, že jsem nechal manželku odletět samotnou na dovolenou snů jen proto, abych šel na nějakou teambuildingovou aktivitu? To je přece hovadina, Vincente. Je to zatracená hovadina a ty to moc dobře víš.“

„Zabere to jen hodinu,“ řekl Vincent s klidem. „Příští pátek se rozdělují prémie. Asi se všichni shodneme, že před rozdělo- váním prémie není od věci podat ten nejlepší výkon, zvlášť při současné situaci ve firmě.“

„Tak jdeme na to,“ povzdychla si Sylvie. Letadlo do Paříže jí letělo o půlnoci. Pořád měla dost času zajet domů a sbalit se.

Vincent je zavedl k jasně ozářenému otevřenému výtahu. Kabina byla obložená zrcadly a měla mramorovou podlahu.

Nastoupili dovnitř. Ocelové dveře se za nimi zavřely dřív, než se stačili otočit.